

O crimă misterioasă pe o autostradă blocată.
Dacă ambuteiajul continuă, toți sunt în pericol.
Dacă traficul se reia, suspectul dispare.

JO FURNISS

ungelni mort

ROMAN

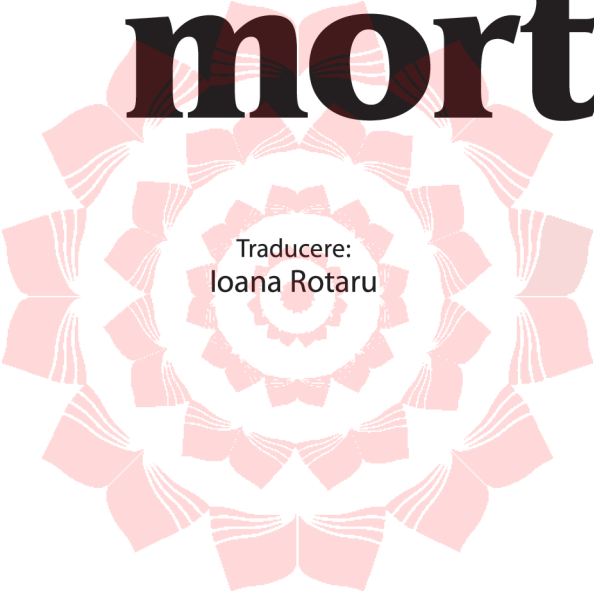
**Nu poți să te faci
nevăzut.
Ucigașul este
printre noi.**

NICULESCU fiction

www.cartepedia.ro

JO FURNISS

unghi mort

Traducere:
Ioana Rotaru

NICULESCU fiction

Valoarea timbrului literar este 2% din prețul de vânzare și se adaugă
acestuia. Sumele se virează la Uniunea Scriitorilor din România,
cont nr. RO44 RNCB 5101 0000 0171 0001, sucursala BCR Unirea.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

FURNISS, JO

Unghi mort / Jo Furniss; trad.: Ioana Rotaru. -

București: Editura Niculescu, 2024

ISBN 978-606-38-1042-8

I. Rotaru, Ioana (trad.)

821.111

© Jo Furniss, 2024

First published in the UK in 2024 by ZAFFRE, an imprint of Zaffre Publishing Group.
A Bonnier Books UK Company, owned by Bonnier Books. All rights reserved.

Titlu original: *DEAD MILE*, by Jo Furniss

© Editura NICULESCU, 2024

Bd. Regiei 6D, 060204 – București, România

Telefon: 021 312 97 82

E-mail: editura@niculescu.ro

Internet: www.niculescu.ro

NICULESCU ficțiōn este un imprint al Editurii NICULESCU

Comenzi online: www.niculescu.ro

Comenzi e-mail: vanzari@niculescu.ro

Comenzi telefonice: 0724 505 380, 021 312 97 82

Redactor: Dragoș Ghițulete

Tehnoredactor: Lucian Curteanu

Design copertă: Carmen Lucaci

ISBN 978-606-38-1042-8

Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei cărți nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nicio formă și prin niciun
mijloc, electronic sau mecanic, inclusiv prin fotocopiere, înregistrare sau prin orice sistem de stocare și accesare a
datelor, fără permisiunea Editurii NICULESCU.

Orice nerespectare a acestor prevederi conduce în mod automat la răspunderea penală față de legile naționale și
internaționale privind proprietatea intelectuală.

Editura NICULESCU este partener și distribuitor oficial OXFORD UNIVERSITY PRESS în România.

E-mail: oxford@niculescu.ro; Internet: www.oxford-niculescu.ro

Capitolul 1

Ora 17:00

Vineri după-masa, și traficul era criminal. Belinda „Billy” Kidd ar fi trebuit să știe și să n-o ia pe autostradă la oră de vârf. Mai ales că nu era în cine știe ce formă după zborul interminabil din Australia. În calitate de sergent de poliție – în curând *fost* sergent de poliție – știa foarte bine că „o doză de *Red Bull* și-o să fiu OK” putea să ducă la un carnagiu de genul „mi-am odihnit ochii pentru o clipă”. Dar nu avea altă soluție. La Sosiri nu era niciun fel de primire festivă. Nici transport public până în satul ei. Iat-o, așadar, într-o mașină închiriată. Aerul condiționat fixat pe „Arctic”. Cafeaua neagră în suportul din mijloc. Mâinile încleștate pe volan.

N-ar trebui să facă mai mult de o oră până acasă. Un drum ușor pe care l-a făcut de un milion de ori. Un drum pe care a patrat pe vremuri, deși l-au ridicat la categoria „drum expres cu trei benzi”, care, în fiecare vineri se coagula într-o conga tristă, târându-se spre week-end. Billy era pe banda din mijloc, deși nu se mișca mai repede decât celelalte două. I-ar fi plăcut să pună muzică dar nu îndrăznea să-și mute privirea de la drum. Singurul sunet care se auzea era cel al roților.

Roțile o iau razna, cauciucurile scârțâie. Belinda, Încetează.

Culoarea roșie a afișajului electronic se aprinde deasupra capetelor. Luminile de frână inundă ca o hemoragie coada

de pe șosea. Motorul se liniștește. În tăcerea din jur se aude doar respirația ei întretăiată. Peste treizeci de ani petrecuți la volan. Un singur incident oribil. Inima îi bate ca un ștergător de parbriz pus la viteză maximă. Când a condus prima dată pe o autostradă în Australia a făcut un atac de panică. Sora ei i-a spus că era din cauza menopauzei. Foarte multe femei își pierd încrederea, în perioada asta.

Trebuie să iei hormoni, i-a spus Mel, o să-ți revii la forma ta obișnuită, sergent Billy Kid, groaza hoților, ticăloșilor și nemernicilor.

Nu s-a mai încumetat să conducă pe asfaltul australian. Iar acum, se simțea ușurată, așa cum era, înțepenită locului, într-o vineri după-amiază, pe macadamul britanic.

Cum poți fi ofițer de poliție dacă nu ești în stare să conduci? Încetează, Belinda.

Dacă cineva i-ar fi vorbit așa, i-ar fi spus să-și bage undeva vorbele alea.

Pe banda din dreapta ei, un vulpoi argintiu se ținea de volanul unui BMW. Pe banda din stânga, două femei cu profiluri identice priveau înainte. Mama și fiica matură. Diferența de treizeci de ani le făcea să arate ca o reclamă cu înainte-și-după. Le-a urmărit privirea de-a lungul șoselei. Nemișcare cât vedeai cu ochii. Billy sparse tăcerea și porni radioul. „Zeci de morți într-o serie de atacuri coordonate.” Vocea comentatorului părea în același timp gravă și veselă. „În urma exploziei unei mașini din apropierea gării, la ora 16:30, în această după-amiază, atacatorii au deschis focul în holul central. Se evacuează persoanele din mijloacele de transport din oraș. Poliția a blocat drumurile care duc sau ies din centrul orașului, și asta blochează efectiv...”

Urletul unei motociclete de pe șosea aproape acoperea știrile. A dat volumul și mai tare. „... vin știri despre o a doua mașină capcană. La ora 17:00 a avut loc o explozie în Deadwall Tunnel. Acesta pare a fi cel mai grav incident cu bombă de pe teritoriul Marii Britanii, de la exploziile din 7 iulie 2005...”

Nu e de mirare că traficul era blocat pe autostradă. Deadwall Tunnel era principala intrare în oraș dinspre est. Billy nu-și dădea exact seama unde se aflau, pe ambele margini ale drumului erau niște parapeți înalți, încât nu putea zări niciun reper – tunelul era probabil cam la un kilometru jumătate distanță. Și-a cuprins fața în mâini. Afară, s-a auzit o portieră și Billy și-a ridicat capul cu o smucitură. În oglinzile laterale vedea cum șoferii se dădeau jos din mașini, dezlipindu-și de pe spate tricourile cu pete întunecate de transpirație, dând telefoane, învârtindu-se în cerc ca niște turiști pierduți.

— Ce cretin, se auzi vocea unei femei care ieșise afară din mașină, pe banda de alături.

Sunetul vocii s-a scurs în tăcerea care înlocuia zgomotul traficului. Fata nu avea mai mult de douăzeci de ani, purta o rochie lucioasă ca o piele de pește și era desculță. De parcă pământul era covorul ei roșu. Rochia strălucitoare și pielea bronzată o făceau să arate ca o sirenă. Ca răspuns la strigătul ei, un flăcău cu bucle brunete și boeme ca ale lui Lord Byron a țâșnit dintr-un VW Camper van. S-a apropiat cu pas sălătăreț de Sirenă și de Nissanul ei Micra.

Billy și-a întors privirea de la aceste apariții tinere și frumoase. Pe banda interioară, o femeie zdravănă s-a dat jos din mașină ca să privească acuzator în susul și-n josul

drumului. Buzele ei schițau cuvinte rele rostite ostentativ. Sora lui Billy ar fi descris-o pe Gură Mare drept o „componentă”.

Traficul n-avea să se regleze, nu cu tunelul sărit în aer și orașul blocat. Billy a ieșit și ea din mașină, trăgând după ea oboseala ca pe o parașută folosită.

Aerul duhnea a cauciuc încins.

Cauciucurile scârțâie...

Belinda, termină.

Adusese vremea cu ea. Bordul mașinii arăta douăzeci și opt de grade, care însemnau, cât, optzeci și doi în gradele ei? Un val de căldură în mai. Ocazie pentru britanici să se plângă că valurile de căldură moderată veneau cu fiecare an tot mai devreme. Poate toată țara asta nenorocită era la menopauză?

Billy se uită la fețele congestionate ale celorlalți șoferi. În spatele ei, pe banda din mijloc, o femeie elegantă – șuvițe caramel, colier de fițe, SUV uriaș – își făcea vânt cu un bilet de parcare. Îi prinse privirea lui Billy.

— Nu-mi vine să cred cu căldura asta! Și tocmai azi!

Billy se întreba de ce oare nu-și dădea jos jacheta cu mânecă lungă.

— Se va sfârși cu o furtună, spuse ea, dar soarele care făcea cu ochiul de pe un cer albastru pastel sugera altceva.

— Porțiunea asta este mereu aglomerată vineri, dar niciodată în halul ăsta, medită *Tichetul de Parcare*.

— A explodat o mașină capcană în Deadwall Tunnel.

— Sfinte Sisoie!

— Suntem prinși ca-n gâtul unei sticle. Va trebui să așteptăm până ne scuipă afară.

Billy luă mobilul și intră pe Maps.

Într-adevăr, bucata de autostradă era blocată de tunel, undeva, în față. În spatele lor, șoseaua nu avea nicio ieșire, pe o porțiune aproape identică. Traficul care venea din cealaltă direcție se oprise și el acum, probabil întregul sistem era acum înțepenit.

— N-am putea merge pe aici? întrebă Tichetul de Parcare arătând înspre banda de urgență. Dacă este vorba de o urgență personală?

— Nu ajungi prea departe, tunelul e blocat. Și mersul pe banda de urgență este ilegal.

Arată spre camerele de supraveghere.

— Te alegi cu un alt bilet. Îmi pare rău, sunt ofițer de poliție.

Tichetul de parcare și-a aruncat tichetul de parcare în mașină și s-a dus să se adăpostească la umbra imensului ei autovehicul. Gata cu conversația.

Destul de nepoliticoasă. Și, oricum, cine are nevoie de o asemenea mașină?

Un Audi de dimensiunea unui Aldi.

Un strigăt îi întrerupse acel gând. Tichetul de Parcare se ferea de o mașină care oprise alături de mașina ei, pe banda interioară. Un sedan negru. Anonim, fără marcă recognoscibilă. Îi amintea lui Billy de X-Files. De ce arăta Tichetul de Parcare înspre acea mașină? Își vântura degetul între Billy și sedan.

— Ziceai că ești de la poliție?

— Aproape m-am retras, spuse Billy, de lângă propria mașină.

— Nu se mișcă.

O roșeață se ivi pe gâtul ei, ca niște degete ascunse în cămașă. Într-adevăr, șoferul sedanului părea nemișcat.

Vehiculul era așezat pieziș, cu botul spre banda de urgență. Lumina soarelui reflecta pe parbrizul mașinii. Billy nu putea vedea fața șoferului și se apropie. Părea să fie prăbușit. Îi bătu în geam. Niciun răspuns.

— Alo, domnule, totul OK?

Niciun răspuns.

Greu de crezut că adormise, traficul se opriase doar de câteva minute.

Billy își feri ochii de soare cu mâinile și se lipi de geam. Da, nu se simțea bine. Pleoapele și buzele căzute. Ochii albi, apoși. Un tip tânăr, puțin probabil să fi făcut un atac de cord, se gândi Billy.

— Poate cineva să cheme o ambulanță? strigă ea peste umăr.

Trebuia să-l scoată pe bărbat din mașină și să-i facă procedura de resuscitare.

— E cumva...? se jelui Tichetul de Parcare.

— Mort, se auzi Gură Mare, de acolo de unde stătea, lângă botul sedanului, cu brațele împreunate pe raftul propriilor ei sâni..

— Sunt soră medicală și tipul ăsta e mort.

Billy trase de mânerul portierei dar ezită s-o deschidă. Undeva, în adâncul ei, știa deja. Chiar și prin geam, putea să spună că omul ăla nu mai avea viață în el.

Capitolul 2

Ora 17:05

Billy a deschis portiera sedanului și brațul șoferului a alunecat, frecându-se de genunchii ei, până a rămas atârnat, fără viață. O clipă s-a holbat la mâna lui, apoi a intrat pe jumătate în mașină pentru a-și așeza două degete pe gâtul lui. Fără puls. S-a întins să ajungă și pe partea cealaltă a gâtului. Fără puls. Pe blugi, o pată umedă înconjură zona inghinală dar nu se simțea niciun miros. Urina era încă proaspătă. În timp ce își scotea mobilul din buzunarul de la spate, a aprins lanterna și i-a răsucit una dintre pleoape. Nicio reacție. Cu degetul mare și arătătorul a depistat mușchiul trapez, deasupra umărului drept, a prins o bucată de piele prin cămașă și a răsucit. Cu putere. Ar fi trebuit să obțină o reacție de durere dacă ar mai fi fost cazul. Nicio reacție.

Billy s-a dat înapoi din mașină și s-a îndreptat.

— Ziceai că ești soră medicală? a întrebat-o pe Gură Mare.

Femeia stătea lângă botul mașinii, privind cu insistență prin parbriz.

— Da, am fost.

— Eu sunt sergentul Kidd. Belinda Kidd, toți îmi spun Billy. Mă ajuți să-l scot de aici?

— De ce? întrebă Gură Mare.

— Nu reacționează, să luăm măsurile de resuscitare.

Billy își înghiți ultimul cuvânt. Ultima oară când încercase o resuscitare, nu se terminase bine nici pentru pacient și nici pentru cariera ei.

— De când e dus?

Gură Mare se uita la bărbatul mort de parcă îl suspecta de vreo înșelătorie foarte complicată.

Billy se uită în jur după altcineva care ar fi putut s-o ajute. Resuscitarea fără defibrilator sau alt tip de echipament era treabă complicată dar, la dracu, măcar să încerce. Tichetul de Parcare o ștersese și ea. OK, o s-o facă de una singură dar mai întâi trebuia să-l scoată din mașină. L-a apucat de gulerul cămășii dar materialul i-a alunecat printre degete. Și-a șters mâna de spatele bărbatului, simțind încă umezeala, când zări o pată de sânge pe palmă.

Billy s-a dat deoparte și a deschis ușa din spate cu mâna curată. Gâtul bărbatului era încadrat de spătar și tetiera scaunului. O pată colorată se formase pe guler, de forma unei batiste de gât. Realitatea era mult mai puțin veselă. Sângele șiroia dintr-o rană din partea dreaptă a coloanei, din care ieșea un obiect negru de metal, cam de un centimetru.

— Ți-am spus, zise Gură Mare, aplecându-se înăuntru și încercând să-i ia pulsul la încheietura mâinii. Faptul că se aplecase în căldura aia o făcea să gâfâie. Sora medicală bombănea înjurături, în loc de ultima împărtășanie. S-a ridicat. E dus, draga mea.

Ca să fim cinstiți, chestia aia care îi ieșea din gât, sugera într-adevăr că nu era vorba de un atac de cord.

Billy închise ușa din spate ca s-o împiedice pe Gură Mare să se mai holbeze la rana bărbatului. Obiectul înfipt în ceafă nu se vedea din față, doar pata de sânge era indiciul unei răni. În timp ce în mintea ei cauzele naturale erau înlocuite

cu circumstanțe suspecte, se hotărî să țină toate aceste detalii doar pentru ea. Își șterse repede sângele de pe mână cu dosul tricoului.

— Treaba cu sângele să rămână între noi, îi șopti ea lui Gură Mare, coborând vocea cât să nu se audă pe șoseaua lipsită de zgomote.

— Cum zici, șefa.

— Am putea totuși încerca o resuscitare, spuse Billy.

Omul abia își dăduse duhul încât ultima lui suflare încă mai plutea în interiorul mașinii. Încerca să nu inspire, în timp ce îl mai verifica și de alte răni vizibile, dar nu se mai vedea niciuna. Avea probabil în jur de treizeci, arătos, în formă bună.

Cândva, Billy ajunsese la locul unui accident, în care o femeie intrase cu o motocicletă într-un gard care îi tăiasе capul. Corpul era într-o stare perfectă, mai puțin lipsa evidentă.

Belinda, concentrează-te.

Ideea era că decapitarea însemna o situație limpede, mort sau nu, evident mort. Bărbatul ăsta nu era evident mort. Da, avea ceva înfipt în ceafă, dar chiar murise? Poate mai era o șansă să-l aducă la viață. Încercarea de resuscitare nu avea sens decât dacă primeau întăriri.

— A chemat cineva o ambulanță? a strigat Billy peste umăr.

A auzit confirmări din mulțime. Timpul se scurgea. S-a întors ca să-l roage pe puștiul care semăna cu Byron s-o ajute să-l scoată pe tip din mașină. Cu obiectul ăla înfipt în gât nu puteau să-l trântescă pur și simplu la pământ, trebuia manevrat cu grijă, dar Byron avea un mobil lipit de ureche. El suna la 999. I-a surprins privirea și a scuturat cu putere din cap.

Ce voia să însemne asta?

Ah, atacurile teroriste.

Firește.

Asta a demoralizat-o definitiv.

Serviciile de ambulanță erau supraaglomerate. Byron nu putea ajunge nici măcar la un operator telefonic. Asta însemna, într-un fel sau altul, sfârșitul drumului pentru șoferul mort. Mai întâi, avea ceva înfipt în spate. În al doilea rând, nu mai respira. În al treilea rând, chiar dacă ar fi reușit să-l trezească din morți, ar fi avut nevoie de o ambulanță, în 30 de minute, maximum o oră. Dacă toate serviciile medicale erau deja orientate spre atacurile din centru, ar fi trecut probabil secole până când ar fi ajuns aici. În al patrulea rând, era al naibii de cald și nu era sigură că ar fi fost în stare să-l apese pe piept timp de jumătate de oră, resuscitarea chiar era o treabă fizică grea... Asta însemna încă o victimă în seama teroriștilor. A rămas o clipă în dreptul ușii.

— Trebuie să declari decesul, a spus Gură Mare.

Mama naibii, nu mă pricep la chirurgie pe cord. Stop.

Billy ura să stea jos când voia de fapt să stea în picioare, dar ce putea face mai mult? Dacă această fobie de a conduce, cauzată de menopauză o obliga să se retragă (de nevoie și jenă absolută) atunci trebuia să se obișnuiască să stea deoparte.

Complet inutilă, fir-ar să fie.

Stop.

Consilierul spunea că gândurile nu te pot răni.

Și dacă totuși pot s-o facă?

Gândurile îi pot determina pe oameni să facă lucruri. Un atac de panică înseamnă gânduri. O sinucidere începe cu niște gânduri. Chiar o crimă.

Privi înspre bărbatul mort.

În regulă, o să-și țină gândurile în frâu. Era în stare să-i facă față șoferului mort, să ajungă acasă după eliberarea traficului – n-o va lua razna – o să doarmă puțin și o să scrie o scrisoare în care va accepta ieșirea la pensie înainte de termen apoi o să se apuce să facă ceva folositor, cum ar fi să se îngrijească de creșterea pudelilor. Ar putea chiar să-și ia un pudel al ei. Dacă se pensionează, ar putea face asta. Toate astea erau gânduri pline de speranță.

Privirea însă îi fugea către bărbatul mort. Avea o verișgetă strălucitoare care părea nouă. Cine naiba era? Cum ajunsese să moară tocmai aici? Oare cât le lua celor de la „Infracțiuni grave” să ajungă până aici? Sunt probabil atât de prinși cu atacurile teroriste, abia ajung ofițerii într-o zi normală, ce să mai zicem de o criză majoră.

Inima îi bătea și și-a apăsat puternic cu degetele sânul stâng. Unde îi era comportamentul reținut, profesionist? Să fie într-adevăr hormonii? Sau căldura – aerul era atât de încărcat și imprevizibil.

Degetele bărbatului atârnav deasupra asfaltului, având culoarea cârnăciorilor de porc cruzi. Îi venea să-i arunce în mașină și să trântască ușa dar nu avea voie să atingă nimic. Oare când murise? Era prea devreme să tragă concluzii legate de paloarea degetelor – sângele are nevoie de timp ca să se supună gravitației și să se scurgă din corp, adunându-se în porțiunile de jos. Precum aceste degete- cârnăcior. Cât trecuse de când se oprise traficul? Țsta ar fi un indiciu mai bun.

Mașina capcană explodase în Deadwall Tunnel. În nu mai mult de un minut traficul se oprise și se blocase. Își verifică ceasul.

— E mort de mai puțin de zece minute.

— De unde ești așa sigură că nu e de mai mult timp mort? întrebă Gură Mare, cu brațele încă încrucișate.

Billy își permise să trădeze o oarecare iritare în mișcarea sprâncenelor.

— A fost suficient de „*compos mentis*” cât să frâneze, altfel s-ar fi izbit de mașina din față. Când ne-am oprit era probabil încă în viață.

Un gând a năvălit în creierul lui Billy ca un camion pe un poligon. Cineva i-a făcut asta. A deschis din nou ușa din spate, atentă să nu atingă nimic. S-a aplecat ca să se poată uita la gâtul lui țintuit în tetieră. Obiectul care ieșea dintr-una dintre răni era din metal. Negru. Subțire și rotund ca un suport de kebab. Nu știa ce era, dar stătea înfipt în gâtul bărbatului, înclinat înspre creier de parcă cineva s-ar fi ascuns pe bancheta din spate. Omul acesta fusese ucis. Chiar aici, în mijlocul autostrăzii.

Capitolul 3

Ora 17:09

Billy se uită la lumea din jur. Transpirase în spatele genunchilor când se ridicase să cerceteze gâtul bărbatului mort. Lumea stătea pe banda exterioară, uitându-se în direcția opusă, din respect sau poate de scârbă. A dat ocol SUV-ului ca să li se alăture. Proprietara acestuia, Tichetul de Parcare, era consolată cu brutalitate de Gură Mare. Byron și Sirena planau în jur. Majoritatea preferaseră să stea în mașini, la aer condiționat, deci nu erau încă la curent cu situația. Vocile pluteau însă în aer, așa că vor afla în curând. Șoferii mașinilor din fața și din spatele sedanului negru încă nu ieșiseră, ceea ce lui Billy i se părea ciudat, fiindcă mai mult ca sigur erau la curent cu toată drama.

Poate că lipsa de interes era de preferat unora care se holbează fără să înțeleagă nimic. Ea trebuia să păstreze locul crimei intact. Nu te implica. Așteaptă-i pe profesioniști. Du-te acasă și ieși la pensie. În ciuda propriilor sentimente, Billy a intrat pe pilot automat de polițist și le-a consemnat toate numele celor din jur.

— De-aș avea niște apă, a spus Sirena sau Daisy Finch. E mult prea cald.

Byron – Olly Sims – a anunțat că are apă în camionetă și s-a făcut nevăzut.

— Unde ne aflăm? a întrebat Daisy, apăsând pe ecranul telefonului.

L-a ridicat ca să le arate o hartă. Se pare că Billy fusese numită un fel de „conducător”, fie că-i convenea sau nu. Harta arăta o linie groasă de autostradă care își croia drum pe o imensă pată de culoare maroniu-nisipoasă și nimic mai mult.

— Blythe Flats, vechea fabrică de gaze, spuse Billy, arătând din cap, undeva, dincolo de autostradă. Cel mai mare șantier de construcții din țară. Sau urmează să fie dacă primesc autorizația de construire. Au construit Deadwall Tunnel ca să treacă pe sub șantier, apoi au constatat că pământul e contaminat și totul s-a oprit. A fost la știri.

Olly s-a întors și i-a dat tinerei femeii o sticlă mică, scu-zându-se către cei din jur că nu mai avea altele.

— De ce sunt garduri pe ambele laturi? Chiar este claustrofobic, zise el.

Din cauza accentului său aveai senzația că a spus „iar este claustrofobic”. Cu tunsoarea aranjată și accentul lui o trimitea din nou pe Billy cu gândul la Byron. Mai avea nevoie doar de o cămașă cu volănașe și o sabie.

O armă subțire de metal.

Ca bățul de metal negru din gâtul bărbatului mort. Billy încercă să nu se mai gândească la asta. Nu era problema ei.

— Cred că vor să protejeze autostrada de șantier, să oprească praful și molozul care ar putea veni dintr-acolo.

— E ca un gard de închisoare, bombăni Gură Mare, mai degrabă cunoscută sub numele de Pat Mackey.

De fiecare parte a autostrăzii erau trei benzi de trafic staționar, plus banda de urgență, dintr-un asfalt rozaliu de culoarea unui organ intern, apoi o margine de iarbă cu câțiva

copaci care nu puteau ascunde pereții înalți cam cât patru etaje și care se întindeau cât Billy vedea cu ochii. Cu traficul înțepenit nu aveai încotro să te duci, nici în spate, nici în față.

— Deci, de fapt, nu sunt servicii nicăieri, spuse Daisy. Să trag cât pot de mult de sticla asta.

A reușit să desfacă capacul și s-a dat înapoi când apa a stropit, uscându-se sub ochii lor.

Căldura era și din cauza gardului atât de înalt. Fără nicio adiere de vânt, erau ca într-o capcană fierbinte. Billy parcă și vedea cum se instala un aer sufocant, emanat de mașini, galben și toxic. Își simțea capul de parcă plutea, urechile îi pocneau și respirația avea gust de metal.

Oamenii începeau să simtă arșița. În Anglia, nimeni nu ia în serios o prognoză meteo de arșiță, în luna mai, așa că toți erau îmbrăcați în blugi și pulovere. În afară de Daisy, firește, cu rochia ei de sirenă. Căldura îi face de obicei pe oameni fie apatici, fie agitați. Billy nu subestima niciodată influența vremii; crimele se înmulțesc când ploaia îi mână pe oameni în case și se înmulțesc când soarele îi scoate afară. Furtunile înseamnă ciocniri de mașini. Valurile de căldură înseamnă ciocniri de bețivi. Fotbal înseamnă soții bătute. Billy nu avea nevoie de un criminolog ca să i se explice cauza și efectul. Dar cum un ambuteiaj în trafic ucisese un om, asta o dădea gata.

S-a desprins de grup și s-a dus pe banda de urgență ca să poată privi mai bine șoferul mort. Părea că se uită la ea. Pleoapele coborâte. Aproape sfios. Se întreba dacă o fi strigat. Înconjurat de oameni și nimeni nu l-a auzit. Era ca un vis urât.

Pensionară sau nu, era totuși ofițer de poliție și trebuia să acționeze. Colegii ei din oraș se confruntau cu lucruri mult mai rele. Numai dacă te gândești la ce s-o fi întâmplat în Deadwall Tunnel când mașina capcană a explodat. Măcar atât putea și ea să facă și să nu strice locul crimei.

Mai întâi s-a dus la Pat Mackey care cotrobăia într-o geantă de pânză din portbagajul Golfului ei.

— E important să nu spui nimănui despre bărbatul mort, îi aminti ea asistentei medicale. Mașina aia reprezintă un loc al crimei și orice ai văzut poate face parte dintr-o investigație ulterioară.

— E-n regulă, mă uit și eu la televizor, răspunse Pat fără să ridice privirea. Nu vrei să rostești în public cauza morții, pentru că atunci când un animal va spune „nu eu l-am sugrumat”, tu să poți spune „de unde știi că a fost sugrumat?” și, gata, l-ai prins.

— Așa e, dar e mai mult decât atât. E vorba de cele mai mici detalii. Rănile. Poziția. Hainele. Totul. Când lumea va începe să-și dea seama ce s-a întâmplat, vor începe să te întrebe, e în firea omului să fie curios, dar nu trebuie să spui nimic. Absolut nimic.

Pat se ridică ținând la piept un plic mare de hârtie plin cu medicamente, în timp ce se holba intens la sedanul negru. Dacă femeia avea de gând să protesteze, Billy va trebui s-o acuze de împiedicarea investigației. Dar femeia și-a mutat privirea spre Billy.

— Un mare talent în viață este să știi când să vorbești și când să-ți ții naibii gura. N-au decât să mă întrebe orice, am avut de-a face cu mult mai multă lume decât adunătura asta.

Cumva Billy nu se îndoia de cest lucru.

— Deci n-o să spui nimănui ce-ai văzut în mașina aia?

— Pe onoarea mea de Cercetașă.

— Asta înseamnă da?

— La dracu, da, n-o să spun nimănui nimic despre sânge.

Billy aprobă din cap în semn de mulțumire și se întoarce să plece. Dar știi că pot veni până aici și să vadă cu ochii lor, îi răspunse Pat înapoi.

Avea dreptate. Billy trebuia să se ocupe de asta. Traversă printre șirul de mașini și se îndreaptă spre șoferii care încă stăteau pe banda exterioară. Trăncăneau despre evenimentele din centrul orașului, evitând să aducă vorba despre elefantul din cameră. Conversația s-a întrerupt când un ofițer de poliție s-a apropiat de ei, aducând cu ea o adiere de elefant.

— A văzut careva ceva ciudat, atunci când traficul s-a oprit pentru prima oară?

Charlotte McVie, care avusese o zi grea – începând cu cumpărarea unui tichet de parcare până la găsirea unui cadavru – scoase un fel de scheunat.

— Doar omul ăla care nu se mișcă.

— Sigur n-ați văzut pe cineva care să plece de la locul faptei?

— Am fi văzut cu siguranță dacă ar fi fost cineva care pleca pe jos, nu? spuse Charlotte.

— Ai fi văzut dacă-l călcai pe nenorocit, adăugă Olly.

— Nu și dacă ar fi fost pe banda de urgență, spuse Billy.

— Ar fi bătut la ochi și mai tare, n-ar fi avut nicio acoperire, spuse Charlotte.

Asta era adevărat.

— Cine s-a dat primul jos din mașină? întrebă Billy.

— Eu, eram flească de transpirație. Nu am aer condiționat, spuse Daisy.

— N-ai văzut pe nimeni? În fața sau în spatele nostru?

— Nu, eram doar eu. Și m-am uitat bine în jur, să văd ce făceau ceilalți. Mă simțeam cumva ciudat, în afara mașinii, în mijlocul autostrăzii, parcă eram într-un loc greșit. Mi-amintesc că mi-a trecut prin cap că sunt poate prima persoană care pășește pe asfaltul ăsta de când e el, ciudat, nu?

Neavând buzunare la rochia ei mulată, Daisy își rotea mâinile în jurul ei.

— Și m-am gândit că o fi ilegal ce făceam, dar apoi a ieșit și el – arată spre Olly – apoi indicatorul de deasupra a anunțat drum blocat din cauza unui incident, așa că m-am gândit că e OK.

Daisy nu avea mai mult de douăzeci de ani. Studentă probabil. Tânără și nesigură, într-o rochie de seară, în mijlocul zilei. Ce vârstă! Suficient de matură ca să faci toate greșelile bune și suficient de tânără ca să te duci acasă la mami dacă se va dovedi că ai făcut greșeli rele. Billy nu lăsa gândul s-o apese prea mult, maternitatea era un teren minat pe lângă care prefera să treacă rapid. Propria ei experiență fusese una scurtă și dulce și se terminase brusc, cu mult timp în urmă. De fapt acum peste douăzeci de ani, nu avea să uite nicicând acea dată. Chiar dacă timpul era acel mult promis vindecător, cicatricea rămăsese aproape de suprafață, oricând gata să fie zgâriată.

— Cât timp nu vă abandonați mașinile, totul este în regulă, o asigură ea pe fată.

Pat s-a apropiat și i-a întins fetei un pachetel cu șervețele mentolate.

— Și, oricum, de ce întrebi? Și cum a murit?

— Autopsia va stabili cauza, spuse Billy.

— Autopsie ca în *Silent Witness*? întrebă Daisy ducându-și mâna la inimă. Vai de mine, a fost omorât.

Mda, nu putem spune că a murit în somn...

— Adică a fost asasinat? se corectă Daisy, cu o grimasă la gândul că poate da impresia că e proastă sau naivă.

Charlotte a scos încă un scheunat și s-a întors cu spatele. Pat și-a încruntat fața dar Billy a căscat ochii înspre ea și asistenta medicală a tăcut așa cum promisesese.

Obiectul ăla de metal nu pătrunsese de unul singur în gâtul tipului. Și dacă nimeni nu văzuse o persoană suspectă fugind, ucigașul probabil mai era încă acolo. Dincolo de protejarea locului faptei, cum îi putea ea proteja pe oamenii ăștia de un asasin?

